Η Ελλάδα, κατά πως φαίνεται, έχει πλέον μεγάλη ανάγκη τον Τουρισμό για να βιοπορισθεί, πράγμα όχι ιδιαιτέρως υγιές, τόσο σε οικονομικό όσο και σε κοινωνικό επίπεδο. Μοιραία, το είδος του Τουρισμού που εφαρμόζεται στην τρίτη δεκαετία του 20ού αιώ να δεν έχει καμία σχέση, τίποτα κοινό με ότι προγενέστερο.

Μαζί με το όποιο ύφος, την κάθε εικόνα από το παρελθόν που ισοπεδώνεται από αυτή την ανάγκη, μεταμορφώνεται τόσο ο τόπος όσο και ο πληθυσμός. Εννοείται πως δεν είναι αποκλειστικά Ελληνικό φαινόμενο. Τα πιο ελκυστικά μέρη του πλανήτη μεταμορφώθηκαν και προφανώς είναι θέμα γνώσης, πληροφόρησης και παιδείας το πως ερμηνεύεται αυτή η μεταμόρφωση.

Υπάρχουν ακόμα διάσπαρτες μερικές νησίδες που αντέχουν απομονωμένες, την πλημμυρίδα της μεταμόρφωσης. Όπως η εικόνα αυτής της ταβέρνας, που αναδύεται από το παρελθόν, ατσαλάκωτη από τον σιμούν της εξέλιξης. Στο κλασσικό γαλανόλευκο μοτίβο με μια λιτότητα που κοροϊδεύει κάθε τι νεοπλουτέ, με τα τρεξίματα της μπογιάς σε μερικά γράμματα της λατινικής επιγραφής και μια νοσταλγία βάλσαμο για κάθε αμετανόητη ψυχή. Στην Αργολική γη όλα τούτα, με μοναδικό μειονέκτημα, ό,τι δεν ξέφυγε από το δόκανο του google maps.

Στο νησί που δεν κυκλοφορούν μηχανοκίνητα τροχοφόρα, οτιδήποτε κουβαλήθηκε, δομήθηκε, κατασκευάστηκε βασίστηκε στις υπηρεσίες των όνων. Σε αυτά τα εξημερωμένα θηλαστικά, φημισμένα για την υπομονή τους συμπαθή κατοικίδια, των οποίων ο πληθυσμός στον τόπο μας από μισό εκατομμύριο τη δεκαετία του 1950, έφθασε στις 16.000 το 2008. Αποτέλεσμα και αυτό της εξέλιξης.

Όλοι οι πρόγονοι της Πόπης και του Σωτήρη, που κουβάλησαν αμέτρητους τόνους οικοδομικών υλικών, προμηθειών εις την νήσον, άξιζαν ίσως καλύτερης τύχης από την απόρριψη της πρότασης ονοματοδοσίας μικρού ακάλυπτου κοινόχρηστου χώρου με το όνομα της φημισμένης γαϊδάρας Λούλας. Αυτά όμως συμβαίνουν όταν μπερδεύονται η σοβαρότητα με την σοβαροφάνεια μαζί με ένα είδος αδυναμίας αντίληψης.

Ο καλπασμός της ανάπτυξης όμως, σαν να επαναφέρει τις συμπαθείς και πρωτίστως χρήσιμες γαϊδάρες στο προσκήνιο καθώς τα προϊόντα εκ του γάλακτός της κοστίζουν μικρές περιουσίες. Άλλο ένα πεδίο δόξης λαμπρό δια τους απανταχού αναρριχόμενους ταχέως το κοινωνικό κλιμακοστάσιο. Σύγχρονες Κλεοπάτρες που ξορκίζουν το μοιραίο και δεν εννοώ το θάνατο, αλλά κάτι χειρότερο. Το γήρας.

Συρτή από βαρκούλα, ονόματι Μαρία. Προσεκτικά και μετρημένα. Τα ακριβώς αντίθετα με τις μηχανότρατες. Αλλά με συρτές δεν καλύπτονται οι ανάγκες του τουρισμού.